

Capitolul 18

Introducere

Ceea ce am găsit în capitolul anterior la un levit, vom găsi în acest capitol la o seminție întreagă. Levitul era în căutarea la întâmplare a unui loc unde putea să meargă fără să se întrebe ce vrea Domnul. Ca și celelalte seminții, seminția lui Dan a primit o parte de moștenire, dar din cauza necredincioșiei nu a luat-o în posesiune. Acum sunt și ei în căutarea la întâmplare a unui loc unde puteau să se stabilească. Levitul și seminția lui Dan se întâlnesc în capitolul acesta. Păcatul unuia singur devine păcatul unei seminții întregi.

În căutarea unei părți de moștenire – versetul 1

Seminția lui Dan a dovedit la cucerirea țării că ea este cea mai slabă. Am văzut aceasta în capitolul 1 versetul 34. I-a lipsit puterea să ia în posesiune partea de moștenire repartizată. Dacă privirea nu mai este îndreptată spre Dumnezeu și urechea nu mai este atentă la indicațiile Sale urmarea este neascultarea și egoismul. Aceasta este caracteristic lipsei de putere. Dumnezeu a dat în Iosua 19,40-46 o descriere clar conturată a ținutului pe care El l-a rezervat pentru Daniți. Ei însă au fugit dinaintea dușmanului și l-au lăsat să locuiască în partea de moștenire rezervată lor. Acum sunt în căutarea unei prade mai ușoare. Cei trimiși pentru recunoaștere vin din același ținut unde a crescut și Samson (capitolul 13,25). Trimiterea cercetașilor amintește de misiunea lui Moise prezentată în Numeri 13,2. Din Deuteronom 1,22 rezultă clar că această trimitere a avut loc ca urmare a rugăminții poporului. Nu este nicio dovadă de încredere simplă în ceea ce a spus Domnul. De ce trebuiau trimiși cercetași, dacă Dumnezeu a dat asigurări?

La seminția lui Dan toate au loc pe baza chibzuințelor proprii. Nu se recunoaște niciunde credință. Dar care este situația cu noi? Dumnezeu ne-a dat și nouă o parte de moștenire. Ce facem noi cu ea? Dacă nu o luăm în posesiune, atunci ne vom orienta spre altceva. Seminția Dan este un tablou al poporului lui Dumnezeu, care caută un loc pe pământ, deoarece luarea în posesiune a părții de moștenire cerești cere prea mult de la ei. Dacă respingem hotărârea lui Dumnezeu, pe care El a luat-o cu privire la noi, atunci începem noi înșine să căutăm, dar atunci nu vom fi pe calea lui Dumnezeu. Vom ajunge în cele din urmă la casa și la serviciul divin al lui Mica. Derularea în continuare a evenimentelor arată că atitudinea Daniților se leagă direct de serviciul divin al lui Mica.

Întrebare și răspuns – versetele 3-4

Când Daniții ajung la casa lui Mica, levitul se demască imediat prin felul lui de vorbire. Evident el nu aparține acestei case. Ca să-și satisfacă curiozitatea, ei îi pun unele întrebări. Aceste întrebări ar fi putut să deschidă ochii levitului pentru ceea ce el a făcut greșit și pentru poziția greșită în care se afla.

Răspunsul corect la prima întrebare ar fi trebuit să fie, că voia proprie l-a adus aici. Dar la această întrebare nu răspunde. Celelalte două întrebări nu sunt răspunse corect. El exercită slujba preotească pentru Mica, care îi dă bani pentru aceasta și îi oferă și alte avantaje (vezi capitolul 17,10). Levitul era un preot pus în slujbă de oameni și din cauza aceasta trebuia să facă ceea ce Mica aștepta de la el.

Acest fenomen îl cunoaștem și noi astăzi. În 2 Timotei 4,3 se spune, că va veni un timp, când oamenii »nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor«. Noi trăim în acest timp. Oamenii caută oameni pentru exercitarea serviciului divin care se pot exprima frumos și elevat și care nu atacă conștiința. Ei trebuie să vorbească despre lucrurile plăcute ale vieții. În privința aceasta au voie să citeze Biblia în măsura în care ei o interpretează într-un mod plăcut. Nu trebuie spus nimic

care condamnă, căci atunci își vor alege un alt predicator. Normele și valorile, așa cum sunt ele date de Dumnezeu în Biblie, nu trebuie să treacă în mod clar pe prim plan.

Prin aceasta creștinătatea de astăzi nu oferă un alt tablou decât acela din timpul pe care noi îl avem în cartea Judecători. Introducerea unei clase de preoți între creștini a avut loc destul de timpuriu. În privința aceasta s-a pierdut din vedere că nu oamenii pot să hotărască pe cineva pentru o anumită lucrare, ci Domnul Isus Însuși a dat daruri »trupului« Său, adică Adunării (Bisericii). În Efeseni 4,11 se spune: »Și El a dat ...«. În 1 Corinteni 12,18 citim: »Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.« Aici nu este nicidecum vorba de tratative cu privire la condițiile de lucru, așa cum are loc în zilele noastre la preoțime.

Darurile nu sunt numai pentru o grupă, ci pentru toată Adunarea. Nicio grupă nu poate să pună stăpânire pe un anumit dar. Prin acțiunea despotică a omului aceasta este negat și dat la o parte. Fiecare grupă are conducătorii ei proprii proeminenți. Dar și în privința aceasta nu este nimic nou sub soare. În adunarea din Corint a fost deja prezent acest rău. Apostolul Pavel tratează direct problema aceasta în scrisoarea sa adresată adunării de acolo chiar din primul capitol (vezi 1 Corinteni 1,10-13).

Încă o dată întrebări și răspunsuri – versetele 5-6

Clar convingși de răspunsurile levitului, Daniții văd în el pe unul prin care ei pot afla voia lui Dumnezeu. Dumnezeu este într-adevăr inclus în aceasta, dar numai pentru a sluji ca un fel de șampilă pentru aprobarea atitudinii lor. Ei se informează despre calea lui Dumnezeu la unul care el însuși s-a abătut de la Dumnezeu. Prin aceasta seminția Dan trădează adevărata ei stare spirituală. Ei nu întreabă dacă starea pe care o are levitul are drept de existență înaintea lui Dumnezeu. El se prezintă ca preot, îmbracă această poziție la Mica și astfel el este acceptabil pentru Daniți. Ei primesc răspunsul pe care vreau cu plăcere să-l audă. Ei îl lingușesc prin aceea că îl recunosc în poziția sa. El îi lingușește pe ei, prin aceea că le dă răspunsul pe care ei vor să-l audă cu plăcere. El nu trebuie să se gândească nici măcar o clipă la acest răspuns. Nu există nici un indiciu că în privința aceasta el include pe Dumnezeu. El le spune să plece în pace, înțelegând prin aceasta, ca ei să triumfe asupra dușmanilor lor.

O mutare cu succes – versetul 7

Ceea ce a prorocit levitul, aceea se întâmplă. Ei ajung într-un ținut care corespunde în totul dorințelor lor după comoditate și egoism. Poporul care locuiește acolo, trăiește retras, nu se îngrijorează de nimic și nu are a face cu nimeni. Este un popor care trăia fără lege: »în țară nu era nimeni care să le facă cel mai mic neajuns stăpânind peste ei«. Ei nu sunt datori să dea socoteală cuiva. La expresia „fără de lege“ nu trebuie să ne gândim numai la tot felul de atrocități. Fără de lege este și o viață care nu ține seama de autoritatea instalată. Pentru orice om aceasta este în orice caz autoritatea lui Dumnezeu. Putem spune că în 1 Ioan 3,4 avem o definiție bună a păcatului: »Oricine face păcat, face și fărădelege, și păcatul este fărădelege.«

Poporul, pe care Daniții îl găsește acolo, nu este un popor din aceia pe care noi i-am desemna ca mari păcătoși. Ei trăiesc cuviincios și în pace. Aceasta se arată și prin aceea că ei trăiau »în felul Sidoniților«. Ce reprezintă Sidoniții am arătat la studiul capitolului 3 versetul 3. Am văzut acolo că sidoniții sunt caracterizați de lăcomia după bani. Ei au o foame avidă după bani. În felul acesta trăia poporul pe care l-au întâlnit aici Daniții. Noi putem să-i comparăm cu oamenii care lucrează din greu și trăiesc modest, dar numai pentru a economisi bani. Ei numără totodată în fiecare zi banii lor și constată cu satisfacție că este cu ceva mai mult decât în ziua anterioară. Posedarea banilor este totul pentru ei. Să dea ceva din ei este gândul cel mai groaznic care există. Ei trăiesc pentru ei înșiși și nu vor să aibă a face cu nimeni; aceasta ar fi numai o povară, deoarece poate să coste bani. Daniții vor să preia acest loc și această poziție.

Ținutul li se pare ca fiind ceva de la Dumnezeu. Descoperirea acestui ținut pare să fie răspunsul de confirmare la întrebarea lor pusă lui Dumnezeu prin levit.

În aceasta este pentru noi învățătura, că un răspuns așa cum dorim noi să-l avem nu totdeauna înseamnă că noi suntem pe calea Domnului. Important este cu ce fel de gândire ne-am rugat. Câteodată Dumnezeu permite ca noi să primim ceea ce ne-am rugat, deoarece El vede că noi suntem foarte hotărâți în voința noastră. Așa ceva pricinuieste totdeauna pagube spirituale, așa cum se spune în Psalmul 106,15: *»Le-a dat ce cereau, dar le-a trimis uscăciune în sufletele lor.«* Întrebarea cu privire la voia lui Dumnezeu necesită sinceritate cu privire la El și conștiința că El știe cu adevărat ce este cel mai bine. Apostolul Pavel ne încurajează în epistola către Filipeni 4,6: *»Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri.«* Aici el nu spune că noi vom și primi ceea ce am cerut, ci: *»... pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus«* (versetul 7). Prin faptul că aducem toate înaintea Domnului și ne încredințăm Lui, primim liniște și pace în inima noastră. După aceea nu mai este vorba de suferință din cauza sărăciei spirituale.

Relatarea cercetașilor – versetele 8-10

Membrii seminției au fost foarte curioși să audă relatarea cercetașilor. Aceștia au făcut o relatare entuziastă și au stăruit să se acționeze imediat. Ceea ce ei au văzut întrece așteptările cele mai cutezătoare. În istorisirea lor înflăcărată este loc chiar și pentru Dumnezeu. Și aici Dumnezeu este „inclus”, ca să ofere relatării lor pecetea plauzibilității. Nimeni nu se întreabă dacă aceasta este țara pe care Dumnezeu le-a rânduit-o. Nu arată clar toate circumstanțele, că Dumnezeu a dat această țară în mâna lor? Cu același ochi și cu aceeași atitudine a privit odinioară Lot regiunea din Sodoma și Gomora. Aceasta arăta ca *»o grădină a Domnului«* (Geneza 13,10). Un domiciliu ca o bijuterie. Lot nu s-a întrebat ce vrea Domnul, inima lui s-a lăsat călăuzită de ceea ce vedeau ochii lui. Despre nenorocirea care a venit asupra lui și asupra familiei lui din cauza aceasta citim în Geneza 19. Daniții aveau același fel de gândire ca și Lot.

Înaintarea în rang a preotului lui Mica – versetele 11-21

Apelul cercetașilor este ascultat. O oștire de 600 de bărbați se pune în mișcare să ia în posesiune „țara făgăduită”. Trecând prin Chiriatiarim ajung la casa lui Mica. După aceea urmează o descriere detaliată și vie a felului în care levitul lui Mica din seminția lui Dan este luat. Cei cinci oameni ai primei misiuni conduc pe cei 600. Cinci este numărul responsabilității. Așa cum ei au fost răspunzători de recomandarea noului ținut de locuit al seminției, tot așa sunt acum răspunzători de derularea acestei expediții. Ei iau cuvântul și inițiativa. Înainte să vrea să ia în posesiune ținutul acela, este evident că au făcut planul să recruteze pe levit ca preot al seminției. În cele din urmă acesta le-a spus un foarte favorabil „cuvânt din partea lui Dumnezeu”, care s-a împlinit. De un astfel de om aveau mare nevoie în seminția lor. Ei povestesc membrilor seminției lor și despre o altă descoperire: chipurile cioplite din casele lui Mica. Ei nu trebuie să explice ce gândesc. Concetățenii lor au aceeași atitudine ca și ei.

Când au ajuns la casă, cei cinci oameni intră mai întâi în casă în timp ce ceilalți așteaptă la intrarea porții. Cei cinci au luat idolii. Când preotul a văzut aceasta, se plânge, dar nimeni nu se lasă impresionat. O preoție despotică nu reprezintă nimic. Ea slujește numai pentru satisfacerea sentimentelor religioase. Aceasta era intenția seminției. De aceea fără pardon levitul este redus la tăcere și ei îi fac o propunere tentantă. Atitudinea lui se schimbă imediat, când aude care sunt planurile cu el. Această propunere înseamnă o îmbunătățire esențială a poziției lui și un cerc de acțiune mai mare, în interiorul căruia el putea să-și exercite influența. Totul este așa de atrăgător, că el nu se mai gândește la obligațiile care le are față de Mica. Își ia catrafusele și pleacă cu ei. Nu se gândește nicidecum să întrebe care este voia lui Dumnezeu.

Aceste lucruri nu ne sunt străine în felul lor. Chiar dacă noi nu suntem întrebați, noi toți suntem sensibili în ceea ce privește promovarea în lucrurile spirituale. Să ne imaginăm că noi putem alege între două posibilități de a spune ceva despre Domnul Isus. La una din posibilități ne putem aștepta să vină câteva sute de oameni, dar la cealaltă posibilitate am fi bucuroși dacă vor veni douăzeci de oameni. Care posibilitate vom alege noi? Cel mai bine este locul unde am putea spune sutelor de oameni ceva despre Domnul Isus! Vrem să presupunem, că noi vom vorbi mai întâi cu Dumnezeu despre aceasta. El ne arată clar unde să mergem. Aici este vorba de faptul că noi prin natura noastră suntem înclinați să vedem ce este înaintea ochilor. În privința aceasta ar trebui să fim sinceri. Ceea ce face levitul ne stă și nouă tuturor în sânge. Singurul lucru care ne poate păzi de aceste motivații omenești, firești, este întrebarea sinceră cu privire la voia lui Dumnezeu. Să nu pierdem dinaintea ochilor nici pericolul aspectului financiar. Ispita, ca noi să ne lăsăm călăuziți prin aceasta, este cel puțin tot așa de mare ca și cea venită prin auzire. Se merge cu mai multă plăcere acolo unde o slujbă spirituală este bine plătită decât acolo unde punga cu bani nu zângăne așa de tare. Oricine face o lucrare pentru Domnul trebuie să țină seama de aceste pericole. Putem să învățăm aceasta din tratativele dintre daniți și levit. Singurul nostru motiv trebuie să fie; să-I slujim Lui. Toate celelalte le putem lăsa pe seama Lui.

Protestul lui Mica – versetele 22-26

După aceea Mica descoperă că i-au dispărut idolii casei și preotul. El cheamă pe toți oamenii lui și începe vânatoarea de urmărire. După ce i-au ajuns pe Daniți urmează mărturia tristă a lui Mica. Acum, când idolii lui și preotul au plecat de la el, el nu mai are nimic. El se simte jefuit de tot sprijinul spiritual. Deoarece își dă foarte ușor seama că el cu mica lui ceată nu va putea niciodată să lupte cu succes împotriva Daniților se întoarce acasă ca un câine bătut. Gândul de a întreba după Dumnezeu adevărat este evident departe de el. Așa de mare este decăderea spirituală în poporul Israel.

Dar nici Daniții nu sunt cu nimic mai buni. Fără nici o scânteie de milă îl asupresc pe sârmanul Mica, cu toate că el este unul din concetățenii lor. Când Dumnezeu adevărat nu mai are în mijlocul poporului Său locul Lui de legare laolaltă, atunci s-a terminat și cu unitatea poporului. Atunci nu mai este niciun respect unul față de celălalt. Capitolele următoare ne vor arăta aceasta. Mica nu era un om al credinței; el se baza pe lucruri exterioare. Sprijinul vieții lui era ancorat în ceea ce era pipăibil. Când i s-a luat aceasta, a devenit fără cârmă.

Câți creștini nu s-au încrezut, fără să fie conștienți, pe asigurările cu care ei înșiși s-au înconjurat? Pentru noi un idol este ceva care ne desparte de Dumnezeu, ceva care ne face să fim independenți de El în acțiunile noastre. Cine în circulația stradală se bazează numai pe arta lui de a conduce și nu pe paza lui Dumnezeu, acela a făcut un idol din această aptitudine a lui. Este ceea ce el admiră fără să ia pe Dumnezeu, care i-a dat aceste aptitudini. Cel care în întorsăturile nefavorabile ale lucrurilor se bazează numai pe contractele lui de asigurare și nu vede mâna lui Dumnezeu în aceste întorsături nefavorabile, a făcut un idol din asigurările sale. Un om al credinței poate pe deplin să posede anumite lucruri exterioare, dar credința lui nu se bazează pe ele. Decisiv este atitudinea inimii lui față de Dumnezeu; cu această atitudine el privește apoi toate celelalte lucruri exterioare. Aceasta lipsea la Mica.

Ceea ce Mica spune aici și face amintește de ceea ce a făcut înaintașul lui, Avraam, însă în opoziție totală cu Mica. În Geneza 14,10-16 Avraam aleargă cu o oștire mică de 318 de oameni după o oștire mai mare. El face aceasta nu ca să ia idolii înapoi, ci ca să elibereze pe fratele său Lot, care decăzuse. El nu duce tratative, ci învinge armatele unite a cinci împărați și eliberează pe nepotul său Lot. Avraam nu este degeaba numit părintele credincioșilor. Vedem în el un model strălucitor a felului cum lucrează credința în Dumnezeu. De la el putem învăța cum trebuie să fie; de la Mica învățăm cum nu trebuie să fie.

Cucerirea cetății Lais – versetele 27-31

Idolii și preotul sunt luați de Daniți ca un fel de mascotă. Aceștia trebuiau să slujească incontestabil pentru succes în timpul cât ei sunt în călătorie. Și așa se și întâmplă. Cetatea Lais nu opune nici o rezistență. Prin așezarea ei deosebită nu se afla nimeni în apropiere care să audă eventual un semnal de alarmă din partea lor și să vină în ajutorul lor. Dumnezeu folosește seminția lui Dan ca să-i judece pentru stilul lor de viață egoistă, egocentrică. Mai multe istorisiri din această carte sunt un exemplu în acest sens. Toate popoarele, pe care Dumnezeu le folosește să judece pe poporul Său din cauza necredincioșiei lui, sunt popoare care la rândul lor vor trebui să fie judecate. Aceasta a avut loc, respectiv va urma să aibă loc pentru unele popoare.

Cetatea, care este construită în locul cetății Lais, este numită Dan. Această cetate Dan va deveni proverbială în nordul Israelului, care acum se întindea între »Dan și Beerșeba« (vezi de exemplu Judecători 20,1; 1 Samuel 3,20; 2 Samuel 3,10).

Levitul Ionatan pare să fie un nepot al lui Moise. Este șocant să trebuiască să constatăm că cineva din urmașii lui Moise - și aceasta așa de curând – acordă oficial slujbei idolești dreptul la existență în interiorul unei seminții israelite. Aceasta este iarăși o dovadă a faptului că teama de Dumnezeu nu se moștenește și harul nu este o moștenire. Atât istoria lui Israel cât și istoria creștinătății oferă exemple amare în acest sens.

Istoria lui Mica, a levitului și a seminției lui Dan se termină cu amintirea celor două sisteme religioase, care au existat concomitent: slujba divină născocită de oameni și locul unde Dumnezeu Își avea casa Sa în timpul acela, Silo. În ochii oamenilor ar putea probabil ca acestea două să existe concomitent; în ochii lui Dumnezeu aceasta era imposibil. Slujba din Silo trebuia să înceteze. Aceasta are loc atunci când Hofni și Fineas, doi preoți păcătoși, iau cu ei chivotul ca „mascotă” și acesta este capturat de filistenii (1 Samuel 4). Dar atâta timp cât cortul întâlnirii mai este acolo, pentru oamenii temători de Dumnezeu, așa cum era Ana, în Silo mai era posibilă întâlnirea cu Dumnezeu (1 Samuel 1).